

1. De grote openbaring

En Hij zeide: Een zeker mens had twee zonen.

Lukas 15:11

De apostel Paulus heeft eens de kern van het Evangelie met de volgende opmerkelijke woorden beschreven: 'Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben. Doch God heeft het ons geopenbaard door Zijn Geest; want de Geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods' (1 Kor. 2:9-10).

Dus, in het Evangelie gaat het niet om wat door de kerkleiding bedachte leerstellingen, die ze op een eigenzinnige manier aan gemeenteleden wil opdringen. Nee integendeel, in het Evangelie gaat het om nieuwe en niet eerder gehoorde zaken. Niet om zaken die door een wetenschapper zijn ontdekt, ook niet om zaken die door een nieuwsgierig oor zijn opgevangen en ook niet om zaken die in een mensenhart zijn opgekomen. In het Evangelie gaat het om volkomen ongekende zaken. We zouden kunnen zeggen: 'openbaringen'. Wanneer er iets geopenbaard wordt, moet datgene eerst verborgen zijn geweest. Als er ergens een geval van verduistering of fraude ontdekt wordt, dan was dat voorafgaand aan de ontdekking onzichtbaar, verborgen, verhuld.

Openbaringen ofwel onthullingen kunnen daarom heel veel pijn en smart veroorzaken. Ik denk dat mensen de Bijbel haten omdat de openbaringen die daarin staan zo pijnlijk zijn. Vandaag heb ik maar één vers uit het evangelie van Lukas gelezen. Het is opmerkelijk hoeveel grote waarheden in dit ene kleine versje staan!

De grote verborgenheid

De Bijbel leert ons dat er door de zondeval een algemene verberging heeft plaatsgevonden. Het kenmerk van de zonde is dat ze alles in het heimelijke en in de duisternis wil brengen. Voordat de zondeval plaatsvond, was alles mooi, helder en licht. Maar toen viel de mens: de zondeval. Direct daarop volgde een algemene verberging, vermomming. Ja, het vreselijke is, dat God Zelf Zich verborg.

We horen dat God vóór de zondeval merkbaar voor de mensen in de hof kwam. Maar de zonde was de oorzaak dat God Zich onttrok, en zo een verborgen God werd. Ja, Hij is voor de mens een verborgen God, als achter een masker. Veel mensen zoeken Hem achter allerlei soorten maskers. 'We moeten Hem in de natuur vinden!' Maar Hij is daar niet. 'Hij moet in de grote wereldgebeurtenissen te vinden zijn!' Maar daarin kom je totaal andere krachten tegen. 'Hij moet in onszelf te vinden zijn!' Maar men vindt in zichzelf alles behalve God.

God is verborgen. En waar Hij verschijnt, gebeurt dat in een wolkkolom, die Hem ook verbergt. Ja, ook toen Hij zich openbaarde in Zijn Zoon, was Gods Zoon in de gestalte van een Knecht gehuld. En de rede, het verstand, herkent Hem niet.

Echter, niet alleen God is verborgen. Ook de duivel. Hij kan zich niet zoals God verbergen. Daarom trekt hij een masker over zijn gezicht. De Bijbel zegt: 'Hij verandert zich in een engel des lichts' (2 Kor. 11:14). Hij spreekt over godsdienst. Hij beweert dat hij de mensen naar ware vrijheid en naar menselijke waardigheid zal leiden. En als hij dan de mensen losbandig, zonder vaste grond en goddeloos gemaakt heeft, dan blijft van de schone schijn alleen de wanhoop over.

Niet alleen God en de hel verbergen zich, maar vóór alles doet de mens dat. Na de zondeval verstopte Adam zich achter

de struiken in de hof. Toen ging dat nog primitief. Intussen hebben wij het maskeren veel beter geleerd. De goddeloze spreekt over nieuwe wetenschappelijke en religieuze inzichten. De vrek beweert dat hij spaarzaam is. De luiaard zegt: 'Ik ben toch geen streber!' De liefdeloze zegt dat hij verkeerd begrepen wordt. Degene die met onreine lusten bezet is, beroemt zich over zijn vitale levenskracht. De lasteraar noemt zich 'vriend van de waarheid'. De zondaar liegt, zijn lijfspreuk is: 'Ik doe recht en vrees niemand.' De bezorgde ziel zegt dat hij zelfs trouw is in aardse zaken.

Wat een werelds carnavaal! Wat een vermomming! Bij degene die dit voor het eerst gewaar wordt, komt een gevoel van verstikking op in deze wereld van verberging, schijn en verhulling.

Waar is de waarheid? Het licht? Ik zal het u zeggen: In Gods Woord. Het Woord van God is de grote openbaring. Hierin worden God, de duivel en de mens geopenbaard. Dit Woord van God – wie het opmerkzaam leest, verheugt zich: 'Maak mij verstandig naar uw Woord' (Ps. 119:169) en 'In Uw licht zien wij het licht' (Ps. 36:10).

God openbaart Zich

Een vader had twee zonen. Met dit zinnetje openbaart God Zich. Wie is God? God is geen 'Hoger Wezen', 'Bestemming', 'Voorzienigheid' of 'Natuurkracht'.

God is 'Vader'. Geen mens weet dat uit zichzelf. Het is het Evangelie dat ons Hem openbaart.

God is Vader. Hoe moet ik duidelijk maken, wat dat betekent? We kennen allemaal alleen aardse vaders. Die zijn – in vergelijking met God – alleen maar slecht.

Toen ik weer een keer in de gevangenis zat, had ik met grote moeite mijn hart tot zwijgen gebracht. Het was stil om mij heen en innerlijk was het ook stil. Op een dag hoorde

ik buiten een kind jammerlijk huilen. Ik zag het niet. Ik kon het alleen horen. En ik beeldde me in dat het één van mijn kinderen was. Toen was de innerlijke stilte voorbij. Mijn hart verschroeide mijn binnenste. En op dat moment begreep ik, wat ‘vader’ zijn betekent: Zijn hart ontbrandt voor zijn kinderen. Hoe lief heeft hij hen, boven alles in de wereld.

God is ‘Vader’. En wij in Adam Zijn kinderen. Zijn slechte kinderen. Zijn weggelopen kinderen. De duivel nagevolgd. Maar – Zijn kinderen. Wat een openbaring van het Evangelie! Kinderen kunnen van hun ouders weglopen. Mannen hebben – het is God geklaagd! – hun vrouwen verlaten. De vriend kan zijn vriend verlaten. Maar kan een vader zijn kind verlaten?

De Bijbel verhaalt de aangrijpende geschiedenis van Absalom, die tegen zijn vader David opstaat. David moet vluchten, en er volgt een verschrikkelijke strijd. En in die strijd komt Absalom om. Wanneer David bericht krijgt van de overwinning, is er geen spoor van vreugde in hem. Hij breekt in een klaagzang uit: ‘Mijn zoon Absalom, mijn zoon, mijn zoon Absalom! Och, dat ik, ik voor u gestorven ware, Absalom, mijn zoon, mijn zoon!’

En God is ‘Vader’, nog onnoemelijk veel hoger dan wat wij onder ‘vader’ verstaan. Weet u waarom de wereld zo ongelukkig is? Omdat de wereld probeert te leven zonder de Vader. Kijk naar Golgotha, o weggezakt kind van God, kijk de Heiland in het stervende gelaat! En u zult beseffen hoe Gods hart voor u breekt.

Zalig hij, die met de heiligen kan zingen:

*O Vaderhart, o Licht en Leven,
O trouwe vorst Immanuël!
Nooit meer mijn eigen weg nastreven.
Mijn Vader leidt mij overal.*

De mens wordt onmaskerd

En ja, ook de mens, u en ik, wij worden in deze geschiedenis onmaskerd. 'Een zeker mens had twee zonen.' Deze twee zonen vertegenwoordigen de hele mensheid. Eenieder zal zijn beeld in één van beide zonen herkennen.

Wat is nu de mens? God is de goede Vader. Zijn wij dan goede kinderen? Nee! Beide zonen zijn slechte, koppige en afvallige kinderen. Allebei hebben ze een gebroken relatie met de vader. Beiden zien ze in hem alleen maar een vijand of een last. Zo zijn wij! God is ons tot last. Het zou ons aangenamer zijn als we de wereld konden bewonen zonder Hem.

De geschiedenis gaat over twee zonen. Er zijn maar twee soorten mensen. De ene zoon vertrekt en gaat een lichtzinnig, zondig leven leiden zonder de vader. De andere zoon blijft thuis. Maar voor die zoon telt niet de vader, maar het gaat hem om zijn loon.

Zo zijn wij! Zo worden wij door dit Bijbelse woord onmaskerd. Tegelijk wordt hier het wezen van de wereld onthult. Wat is de wereld? Een gruwelijke, kapotgeslagen familie van God. In iedere krant, op het nieuws, wordt dat steeds weer bevestigd.

Nu zal er wellicht iemand vragen: Is dat nu het Evangelie? Deze heftige, onverdraaglijke waarheid, dat wij bij een kapotgeslagen familie behoren? Waar de Vader zich verstopt en bedekt, en kinderen in ellende, leed en zonde tenondergaan?

O nee! Het Evangelie verkondigt: God heeft Zich geopenbaard. De Vader heeft Zijn eerstgeboren Zoon gezonden, opdat Hij Zich over ons zou ontfermen. Daarom is Jezus gekomen, gestorven en opgestaan om de zonde teniet te doen en Gods vernielde familie weer te herstellen.

Geef uw trots, uw tegenstand op! Keer weer! Geloof in de Zoon! Van wie in de Zoon gelooft, kan gezegd worden:

‘Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen, en huisgenoten Gods’ (Ef. 2:19). Daarom is de gemeente van Jezus Christus in de wereld zo belangrijk, omdat zij het nieuwe begin van de familie van God is. Zij is de grote belofte voor de toekomst, middenin een wereld vol zonde en ellende.

‘Een zeker mens had twee zonen.’ Mochten we toch ware kinderen van God worden: verootmoedigd – maar genezen; boetvaardig – maar naar Huis gekomen; eens afgedwaald – maar ‘nu bekeerd tot de Herder en Opziener onzer zielen’ (1 Petr. 2:25)!